



Arrest

nr. 279 438 van 25 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 15 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 04 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VANSTALLE *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 21 mei 2019, dient op 24 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekster op 15 september 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekster gehoord wordt op 9 november 2021.

1.3. Op 10 februari 2022 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 11 februari 2022 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u staatsburger van Angola en behoort tot de Bakongo bevolkingsgroep. Toen u vijf à zes jaar oud was verhuisde u met uw familie van Cabinda naar Luanda. Uw vader verliet jullie gezin toen u zestien jaar oud was. In 1999 sloot uw moeder zich aan bij een vrouwenorganisatie gelieerd aan FLEC ("Frente para a Libertação do Enclave de Cabinda "). Na vijf jaar zette ze zich volledig in voor FLEC en nam deel aan hun activiteiten. Toen u dertien jaar oud was werd uw moeder voor acht maanden opgesloten in de gevangenis. In hetzelfde jaar werd ze nogmaals voor twee à drie maanden gedetineerd. Toen u zestien jaar oud was werd uw moeder het slachtoffer van seksuele agressie door een onbekende. Tot uw zeventiende interesseerde u zich niet voor de activiteiten van uw moeder, maar werd u op school, omwille van de activiteiten van uw moeder, regelmatig gepest door andere leerlingen. Soms kwam het tot een handgemeen. Ook diende uw familie van woonst te veranderen omdat burens de bijeenkomsten die uw moeder thuis hield te luidruchtig vonden. Uw moeder werd vervolgens medeoprichter en financierder van MIC ("Movimento Independentista de Cabinda"). Op uw achttiende begon u zich te interesseren in de politiek. Uw moeder stond u toe om haar te helpen bij haar activiteiten voor de MIC. Op 15 januari 2018 werden u en andere aanwezigen op een manifestatie van de MIC aangevallen door José Dos Santos, een aanhanger van de regeringspartij MPLA, en enkele politieagenten. In mei 2018 en in januari 2019 nam u opnieuw deel aan een manifestatie van de MIC. In februari 2019 reisden u en uw moeder voor twee weken naar Portugal, waar uw moeder zich liet behandelen voor nierproblemen. Tijdens jullie verblijf in Portugal werden op 12 februari 2019 enkele leden van MIC opgepakt en opgesloten. Na jullie terugkeer lanceerde uw moeder het idee om meetings te organiseren om de gevangengenomen leden van de MIC te helpen. Op een bepaald moment kwamen vijf jongeren die zich voorstelden als leden van de MPLA naar jullie huis en zeiden uw moeder dreigend dat ze zich niet moest bemoeien met de zaak van de gevangenen. Op 4 april 2019 hield uw moeder thuis een meeting. Dezelfde nacht vielen vijf jongeren jullie huis binnen, riepen dat ze was gewaarschuwd en begonnen haar te mishandelen. Na hun vertrek contacteerden jullie oom D., die bij jullie kwam en jullie meenam. Uw moeder werd naar het ziekenhuis gebracht voor verzorging. Gedurende twee weken hield u telefonisch contact met uw moeder die jullie zei weg te blijven uit de buurt van jullie woning. Na haar ontslag uit het ziekenhuis kwam ze bij jullie en besloot naar jullie huis terug te keren om jullie uitreis uit Angola voor te bereiden. Ze besliste dat u voor uw veiligheid naar het buitenland moest. Zelf zou ze met uw jongere siblings naar Congo trekken. Op 19 mei 2019 vertrok u naar de luchthaven in Luanda. U werd daarbij begeleid door J., een man die uw moeder had aangesproken om met u mee te reizen. U nam samen een vlucht naar Lissabon. U reisde met een paspoort dat J. voor u bijhield. Vanuit Lissabon namen jullie een autocar naar Spanje. Vanuit Spanje reisden jullie door naar Frankrijk. In Frankrijk wisselden jullie van voertuig en reisden naar België waar u op 21 mei 2019 aankwam. Op 24 mei 2019 heeft u een verzoek om internationale bescherming ingediend. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een kleurenkopie neer met een afbeelding van uw Schengenvizum, geldig d.d. 24/01/2019 tot 09/03/2019 en een afbeelding op pagina 4 van drie in- en uitreisstempels en een kleurenkopie van een attest van de vertegenwoordiging van FLEC België d.d. 11/10/2021. Na uw persoonlijk onderhoud stuurde uw sociale assistente, D.C., op 29 november 2021 een mail met een kleurenafbeelding van een attest van de vertegenwoordiging van FLEC Congo, opgesteld op 23 november 2021, waarin ze mededelen dat uw moeder, C.J.B., sinds 1999 lid is van FLEC/FAC en medeoprichtster is van MIC, waarvan ook u deel uitmaakte en dat u vluchteling bent in België. Op 3 december 2021 stuurde uw sociale assistente, D.C., een mail met opmerkingen over de notities van uw persoonlijk onderhoud waaraan u enkele veranderingen wenst te brengen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Verder dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren omdat u, die net zoals uw moeder politiek activist was voor FLEC en MIC, er vreest vervolgd te zullen worden door leden van de regeringspartij MPLA (zie notities Commissariaat-generaal d.d. 09/11/2021 –verder “notities” CGVS, p.15,16,17,26,28,29,30).

Vooreerst kan worden vastgesteld dat een aantal elementen met betrekking tot de door u beweerde band/ betrokkenheid bij Cabinda worden ondermijnd door enkele frappante inconsistenties. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op de vraag om een opsomming van uw woonplaatsen in Angola te geven, dat u van uw geboorte tot aan uw vertrek in Luanda heeft gewoond (zie verklaringen DVZ d.d. 22/09/2019, vraag 10). Wanneer u op het CGVS werd gevraagd of u ooit in Cabinda bent geweest antwoordde u: “Ja slechts 1 keer... In 2018, dat was voor mijn verjaardag, op 17 september... Ik was om daar te gaan om eens rond te kijken, hoe het daar was en hoe de lifestyle van de mensen daar was” (notities CGVS, p.7). Verbazingwekkend is dan ook uw bewering even later, waarin u stelt zelf ook tot uw vijf à zes jaar in Cabinda te hebben gewoond alvorens naar Luanda te zijn verhuisd. U gaf aan hiervan te hebben vernomen toen u achttien jaar oud was (notities CGVS, p.31). Gewezen op uw eerdere verklaring bij de DVZ enkel in Luanda te hebben gewoond en het feit dat u er nooit enig gewag maakte van een verblijf in Cabinda, stelde u enkel: “Ze hebben me nooit gevraagd of ik daar woonde” en “Ik denk dat ze me vroegen naar laatste woonplaats” (notities CGVS, p.32). Na uw verklaringen bij de DVZ te hebben voorgelezen, waar u duidelijk verklaarde van uw geboorte tot aan uw vertrek in Luanda te hebben gewoond, werd u opnieuw gevraagd hoe het kwam dat u nooit uw verblijf in Cabinda had opgegeven. U antwoordde daarop dat Cabinda niet op uw identiteitskaart stond vermeld en op al uw officiële documenten Luanda staat geschreven, niet te hebben gedacht dat het belangrijk was om iets over Cabinda te vermelden en dat u eigenlijk geen details mocht geven van de persoon die u vragen stelde bij de DVZ (notities CGVS, p.32). Uw uitleg herstelt echter de tegenstrijdigheden niet. Het is immers niet overtuigend dat u bij de DVZ niet zou hebben mogen/kunnen vertellen wat uw woonplaatsen waren in uw land, wanneer u juist werd gevraagd om, naast uw laatste adres, een opsomming te geven van eventuele andere woonplaatsen. Bovendien is uw opmerking “niet te hebben geweten dat het belangrijk was om uw verblijf in Cabinda te vermelden” verbazingwekkend te noemen, daar uw hele asielrelaas net over uw band met Cabinda handelt.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw activisme bij FLEC en MIC, helemaal niet overtuigt. Vooreerst kan worden vastgesteld dat uw kennis over FLEC en MIC ondermaats is en helemaal niet overeenstemt met beschikbare informatie op het CGVS. Van een persoon die verklaart betrokken te zijn geweest bij FLEC en MIC en via haar politiek actieve moeder er bewust voor koos om zelf politieke activiteiten te ontwikkelen in haar land, kan nochtans worden verwacht dat deze klare en correcte uitleg kan verschaffen over deze organisaties.

Zo is het opvallend dat u doorheen uw uitleg over de organisatie waarbij u en uw moeder zijn aangesloten, enkel over de benaming “FLEC” spreekt. In werkelijkheid bestaat FLEC uit verschillende facties –naar schatting een 50- tal, die doorheen de jaren geleden zijn ontstaan door interne strubbelingen binnen FLEC. Deze facties hebben verschillende benamingen gekregen die gelinkt zijn met de benaming FLEC, waarvan de meest belangrijke FLEC Renovada (FLEC-R) en het FLEC-Forças Armadas de Cabinda (FAC), de gewapende tak van het FLEC, zijn. Op geen enkel moment geeft u spontaan aan over welke FLEC u dan wel spreekt en waar uw moeder en u toe zouden behoren. Om te achterhalen over welke factie van FLEC u het eventueel had, werd u dan ook gevraagd wie de belangrijke (prominente) personen waren bij de door u aangehaalde FLEC op het moment dat u uit Angola vertrok. U antwoordde hierop zeer algemeen dat het dezelfde mensen waren als die van MIC (notities CGVS, p.35). Verder stelde u hierover dat Eduardo Nzita voorzitter/president van MIC en FLEC was bij uw vertrek uit Angola en legde uit dat hij zijn overleden broer Enrique Nzita tevens leider van FLEC, na diens overlijden was opgevolgd (notities CGVS, p.34,35). Uit beschikbare informatie op het CGVS blijkt Enrique Nzita echter helemaal niet de “president”/ voorzitter van MIC in de periode dat u Angola verliet in mei 2019. Vóór 28 juli 2019 was immers Maurício Bufita Baza Gimbi voorzitter van MIC en vanaf 28 juli 2019 Carlos Manuel Cumba Vemba. De door u genoemde (H)enrique Nzita (Tiago) was in werkelijkheid de leider/voorzitter van FAC, de gewapende tak van FLEC (FLEC/FAC), die op 3 juni 2016 –meer dan één jaar voor de oprichting van MIC- in Parijs overleed. Hij werd overigens als leider van de gewapende tak, FLEC/FAC opgevolgd door zijn zoon Emmanuel Nzita. Het lijkt er dan ook sterk op dat u wat antwoorden verzint om de gestelde vragen te kunnen beantwoorden. Dat de politieke

scène m.b.t. Cabinda u totaal onbekend is blijkt ook uit de vaststelling dat u verkeerdelijk van mening bent dat FLEC en MIC dezelfde organisatie is. Wanneer u werd gevraagd om meer uitleg te geven over FLEC en MIC vertelde u het volgende: "... MIC is (een) organisatie bij FLEC, ze zijn hetzelfde. MIC is een organisatie van FLEC, MIC behoort tot FLEC... MIC is een organisatie die jongeren hadden opgericht, was het jonge gezicht van FLEC, dus jongeren die opkwamen met jongere activisten ... ze zijn zelfde " (notities CGVS, p.32). Zonder tegen te spreken dat de beweging MIC door jongeren werd opgericht, is MIC in werkelijkheid een aparte Cabindese onafhankelijkheidsbeweging en geen onderdeel of organisatie van FLEC. Uw antwoorden wijzen dan ook eerder op het ontbreken van enige affiniteit met deze politieke organisaties.

Nochtans hield u voor dat uw moeder in 2016 bij MIC betrokken raakte als co-founder (medeoprichter) en financial supporter (financierder) (notities CGVS, p.20,32). U verklaarde immers: "Ze is één van de co-founders", ... "Ik bedoel dat ze vanaf begin betrokken was bij de MIC, vanaf het ontstaan van MIC" (notities CGVS, p.34). Nagegaan wanneer MIC dan juist was opgericht, gaf u ineens aan dit niet meer zeker te weten maar dat het mogelijks op 6 juli 2013 was, na het overlijden van de leider van FLEC die u als Enrique Nzita benoemde. Gevraagd wat u zich herinnerde over de oprichting van MIC, gelet uw bewering dat uw moeder één van de medeoprichters was, vertelde u dat MIC werd opgericht op 3 of 4 augustus. Nagegaan of u dan 2016 bedoelde, het jaartal dat u opgaf als jaar dat uw moeder medeoprichter werd van MIC, antwoordde u plots het jaartal niet meer te weten, behalve dat u toen heel jong was geweest. Gepolst in welke leeftijdscategorie u "jong" dan plaatste meende u dat u zes of zeven jaar oud moest zijn geweest. Uw uiteenlopende verklaringen missen dan ook elke doorleefdheid. Het is immers niet serieus te noemen dat u de oprichting van MIC situeert in 2004/2005 (uw leeftijd van zes-zeven jaar) en vervolgens in 2013 of zelfs 2016. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie in uw administratieve dossier werd gevoegd blijkt bovendien dat MIC pas op 4 november 2017 werd opgericht, dat wil zeggen ongeveer anderhalf jaar voor uw vertrek uit Angola. Dat u, als dochter van één van de medeoprichters dit niet zou weten, is frappant. U verklaarde immers rond uw achttien jaar u te zijn beginnen interesseren voor de politieke activiteiten van uw moeder en voor MIC activiteiten te hebben ontwikkeld (notities CGVS, p.32).

Treffend is overigens vast te stellen dat u bij de DVZ enkel sprak van uw betrokkenheid bij FLEC via uw moeder, die vertegenwoordiger van deze partij zou zijn in Luanda (zie vragenlijst CGVS d.d. 11/09/2020, vraag 3). Op geen enkel moment repte u er iets over uw activisme voor MIC, noch maakte u enige allusie op het feit dat uw moeder een medeoprichter en financierder was van MIC, zoals u dat liet uitschijnen op het CGVS (notities CGVS, p.15,16,20,25). In tegenstelling tot uw verklaringen bij de DVZ waar u aangaf dat uw moeder vertegenwoordiger van FLEC was in Luanda verklaarde u op het CGVS over de betrokkenheid van uw moeder bij FLEC dan weer het volgende: "Ze was gewoon lid geworden, dat is wat ik weet, niet wat ze later werd... Ze ging naar manifestaties en activiteiten en charity organisaties, events van hen" (notities CGVS, p.32). Het doet dan ook vermoeden dat u besloot wat feiten bij te verzinnen om uw verhaal wat bij te kruiden. Van een verzoeker om internationale bescherming kan in alle redelijkheid worden verwacht dat deze zijn/haar relaas op coherente wijze kan brengen. Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen en gevraagd waarom u bij de DVZ enkel sprak over een betrokkenheid bij FLEC en niets over MIC vertelde, antwoordde u: "Ik probeerde ze een algemeen zicht te geven en kon niet dieper vertellen over details, ze vroegen geen details". Uw uitleg is echter niet overtuigend. Wanneer u bij de DVZ de mogelijkheid werd gegeven om bijkomende opmerkingen/toevoegingen te melden, antwoordde u dat u niets meer toe te voegen had aan uw verklaringen en tekende u uw verklaringen voor akkoord (zie vragenlijst CGVS d.d. 11/09/2020).

Tot op het heden heeft u overigens nog geen overtuigende documenten overgemaakt die uw band met Cabinda en of uw activiteiten kunnen ondersteunen. Beeldmateriaal van uw betrokkenheid bij FLEC en of MIC, of die van uw moeder, stelde u dan wel niet zelf te hebben maar haalde aan dat zoiets mogelijks wel bij uw moeder te vinden was. U beloofde dan ook uw moeder te contacteren om haar wat documentatie van jullie activisme over te laten maken (notities CGVS, p.18). Daar u verklaarde dat Cabindese herkomst van uw moeder in haar paspoort te lezen is, werd er bij u aangedrongen om een kopie van uw moeders paspoort per mail aan het CGVS over te maken (notities CGVS, p.19,40). U gaf te kennen dat dit zeker mogelijk was en vroeg drie weken à één maand om aan het CGVS documenten te bezorgen (notities CGVS, p.18). Hoewel de door u beloofde termijn intussen ruimschoots werd overschreden, maakte u tot op het heden geen kopie van uw moeders paspoort over, noch lichtte u het CGVS in over de reden voor het ontbreken ervan. Van een verzoeker om internationale bescherming kan nochtans worden verwacht dat deze al het mogelijke zou doen om bewijsstukken neer te leggen die zijn/haar verklaringen kunnen ondersteunen. U stuurde op 29 november 2021 wel een mail met in bijlage een attest van een vertegenwoordiger van FLEC/FAC in Congo, Gabriel Chimbumba, opgesteld

op 23 november 2021. Het CGVS kan dan ook niet inzien waarom het voor u onmogelijk zou zijn geweest om ook een kopie van het paspoort van uw moeder via deze weg over te maken. Betreffende het door u opgestuurde attest uitgaande van FLEC/FAC in Congo, dient overigens te worden opgemerkt dat het louter een kopie betreft waaraan geen enkele bewijskracht kan worden toegekend aangezien zij met het nodige knip –en plakwerk gemakkelijk vervalst kunnen worden. Bovendien springt duidelijk een gesolliciteerde inhoud in het oog. Zo is het opmerkelijk dat erin wordt gesteld dat uw moeder sinds 1999 lid werd van FLEC/FAC en dat ze medeoprichter is van MIC. U vernoemde FAC nochtans nooit letterlijk als organisatie waar uw moeder bij hoorde. Wanneer u werd gevraagd op welke manier het FLEC waartoe uw moeder volgens u behoort, de onafhankelijkheid van Cabinda nastreeft, stelde u enkel ze dat via onderhandelingen willen verkrijgen. Behalve onderhandelingen verklaarde u dat er geen andere middelen worden beoogd om de onafhankelijkheid te krijgen (notities CGVS, p.34). Uw uitleg is, gezien het door u neergelegde attest van FLEC/FAC, dan ook merkwaardig te noemen, daar FAC net de gewapende tak is van FLEC, opgericht door wijlen Henrique Nzita (Tiago). FAC is bovendien een organisatie die gewapenderhand verzet pleegt in Cabinda. Verder is het frappant dat er in het attest wordt gesuggereerd dat uw moeder uit Cabinda naar Congo Brazzaville vluchtte, terwijl uit uw verklaringen blijkt dat jullie gewoon in Luanda woonden (notities CGVS, p.10). Daar uit bovenstaande vaststellingen duidelijk bleek dat uw kennis over MIC te wensen overliet, kan er aan de opmerking, dat u als dochter van uw moeder tot MIC behoorde, ook geen enkel geloof meer worden gehecht.

Het door u neergelegde attest van FLEC in België, ondertekend door Tulamuisi Wetou, secretaris en coördinator van activiteiten van FLEC in Europa, betreft dan ook een kleurenkopie waaraan evenmin enige bewijskracht kan worden toegekend aangezien zij met het nodige knip –en plakwerk gemakkelijk vervalst kunnen worden. De vaststelling dat uw verklaringen dan ook nog volledig haaks staan op de vermelde informatie in het attest draagt wijst er op dat u door het neerleggen van een dergelijk stuk de Belgische autoriteiten op intentionele wijze wil misleiden. Zo wordt in het attest gemeld dat u afkomstig bent uit Cabinda en dat u sinds 6 april 2021 bij de organisatie FLEC/België hoort. U vertelde echter dat u in Luanda woonde en uit Luanda naar België vertrok (notities CGVS, p.6,10,21,22). Waar wordt gemeld dat u deelneemt aan hun vergaderingen en andere activiteiten sinds uw aansluiting verklaarde u ten stelligste geen activiteiten voor FLEC/België te hebben en zelfs nooit contact te hebben gehad met deze organisatie (notities CGVS, p. 15,16).

Daar u het CGVS niet overtuigde van uw band met Cabinda en uw politieke betrokkenheid bij Cabindese groeperingen, komen uw verklaringen, samen met uw moeder problemen te hebben gekend omwille van jullie politieke profiel volledig op de helling te staan. Dit blijkt overigens bijkomend uit enkele inconsistenties tussen uw opeenvolgende verklaringen. Waar u op het CGVS melding maakt problemen met medeleerlingen op school te hebben gekend omwille van de Cabindese zaak die u aan het hart lag door het activisme van uw moeder, dat jullie in Luanda moesten verhuizen omdat burens klaagden over lawaai tijdens politieke bijeenkomsten die uw moeder thuis hield en dat u het slachtoffer werd van fysieke agressie tijdens een manifestatie waaraan u deelnam (notities CGVS, p.25,29,30), maakte u hierover geen enkele melding bij de DVZ. In tegendeel verklaarde u er op de vraag of u problemen kende met medeburgers dat dit niet het geval was en stelde u er geen problemen van algemene aard te hebben gekend (zie vragenlijst CGVS d.d. 11/09/2020, vraag 7b en 7c). Ook treffend is vast te stellen dat u bij de DVZ verklaarde dat uw vader net voor uw vertrek was gevangengenomen en u niet weet waar hij is (zie verklaringen DVZ, d.d. 22/07/2019, vraag 13), terwijl u op het CGVS in het brengen van uw relaas geen enkel woord rept over uw vaders arrestatie voor uw vertrek (notities CGVS, p.25,26). In tegendeel beweerde u er dat u uw vader al van uw zestiende niet meer had gezien, noch contacten met hem had, sinds hij jullie gezin had verlaten (notities CGVS, p.8,9). Echter rijzen er zelfs bij deze bewering ernstige vragen, daar uit informatie op uw publieke facebookaccount, op naam van Sarah Bernardo (notities CGVS, p.5), blijkt dat uw wel degelijk met uw vader recentelijke contacten heeft, middels commentaren en likes (zie printscreens van publieke facebookaccounts Sarah Bernardo en Kosi Kosi).

Indien er nog enig geloof kon worden gehecht aan het politieke profiel van u en uw moeder en aan al jullie problemen in Angola omwille van dit lidmaatschap, zoals detentie van uw moeder en seksueel misbruik jegens haar in het verleden (zie vragenlijst CGVS d.d. 11/09/2020, vraag 4 en notities CGVS, p. 25,26,29,36,38,39) –quod non- is het verbazingwekkend waarom u, terwijl u en uw moeder in februari 2019 naar Portugal kwamen voor uw moeders gezondheidsproblemen, toen geen poging ondernam om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Geconfronteerd met deze vaststelling merkte u enkel op dat de situatie voor jullie vertrek naar Portugal “normaal” was (notities CGVS, p.36). Deze opmerking is, gelet uw beweerde incidenten met u en uw moeder, dan ook moeilijk doorleefd te noemen. Het feit dat u en uw moeder vlot Angola konden verlaten en jullie vlot terug naar Angola wilden

en konden terugkeren vanuit Portugal (notities CGVS, p.21), wijst er bijkomend op dat jullie niet in het vizier liepen van de Angolese autoriteiten. Hierbij is het overigens opmerkelijk dat u tot op het heden geen kopie van uw eigen paspoort heeft overgemaakt, zoals dit van u werd gevraagd en u dit beloofde (notities CGVS, p.15,40). Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat uw moeder uw paspoort bij zich houdt en dit kan overmaken zoals ze eerder een kopie van uw Schengenvisum en een beperkt aantal pagina's uit uw paspoort, met daarop drie reisstempels naar u had opgestuurd (notities CGVS, p.19,40). Het doet dan ook vermoeden dat u informatie tracht achter te houden, zoals (andere) in- en uitreisstempels en mogelijke visa, die niet in overeenstemming te brengen zijn met uw verklaring, uw land met valse documenten te hebben verlaten in mei 2019 (notities CGVS, p.23,24).

De door uw sociale assistente, Déborah Chauvin, gestuurde mail met uw opmerkingen over de notities van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS zijn niet van die aard om een ander licht te werpen op de gedane vaststellingen. Het betreft immers een correctie in de schrijfwijze van enkele namen en bijkomende preciseringen van reeds gedane verklaringen.

Andere redenen waarom u niet naar Angola zou kunnen terugkeren, verklaarde u niet te hebben (notities CGVS, p.39).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen kan dan ook niet zonder meer weerhouden worden om te besluiten tot het bestaan van vrees voor een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster een schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en van de artikelen 48/3 tot 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Zij betoogt dat ze een gegronde vrees heeft voor vervolging door leden van de regeringspartij MPLA in geval van terugkeer omwille van haar politiek activisme voor FLEC en MIC. Zij stelt op de radar te staan van de autoriteiten. De algemene informatie bevestigt haar vrees, namelijk dat zij als activiste van een partij die de onafhankelijkheid van Cabinda opeist, in levensgevaar verkeert. Zij verzoekt haar het voordeel van de twijfel te geven. Er moet rekening gehouden worden met het feit dat haar moeder al was gearresteerd en twee tot drie maanden in hechtenis heeft doorgebracht en zij zwaar mishandeld werd. Het CGVS toont volgens haar niet aan dat het onwaarschijnlijk is dat een dergelijke vervolging zich opnieuw zal voordoen indien zij terugkeert.

Waar haar verweten wordt dat zij bij de DVZ niet heeft meegedeeld dat zij tot haar vijfde of zesde jaar in Cabinda heeft gewoond, legt zij uit dat rekening gehouden moet worden met de bijzondere omstandigheden waaronder dit eerste onderhoud heeft plaatsgevonden. Zij stelt dat zij alleen, gestresseerd was en onder druk gezet werd. Bovendien heeft zij geen herinnering aan haar verblijf in Cabinda omdat zij toen slechts 5 of 6 jaar oud was en heeft zij van haar verblijf in Cabinda pas kennis genomen op 18-jarige leeftijd. Zij heeft altijd gedacht dat zij altijd in Luanda heeft gewoond. Het is verder niet van belang dat zij niet heeft vermeld dat zij in Cabinda heeft gewoond nu de problemen die zij heeft ondervonden zich niet in die periode voordeden.

Waar zij verweten wordt onvoldoende informatie te hebben gegeven over de FLEC en de MIC-partijen, legt zij uit dat zij, in tegenstelling tot haar moeder, in mindere mate betrokken was bij de partijen en zij

pas op 18-jarige leeftijd, zijnde zes jaar geleden, in de politiek geïnteresseerd is geraakt. Bovendien wilde haar moeder niet dat ze te veel betrokken was teneinde te voorkomen dat zij met dezelfde problemen zou worden geconfronteerd. Tijdens het persoonlijk onderhoud zou ze dit ook zo uitgelegd hebben. Hoe dan ook kan het niet worden betwist dat zij gevaar loopt wegens de activiteiten van haar moeder, die sedert 1999 lid is van groepen die streven naar onafhankelijkheid voor Cabinda. Haar moeder is een doelwit voor de Angolese autoriteiten, evenals haar familieleden. Haar moeder werd ertoe gedwongen om het land te verlaten en nam hierbij verzoekster zelf alsook haar broers en zussen mee waardoor het riskant is om alleen naar Angola terug te keren. Dat zij vervolgens bij de DVZ geen melding heeft gemaakt van het feit dat zij zelf activiste was en haar moeder een van de oprichters van het MIC was, is volgens haar opnieuw te wijten aan de omstandigheden waarin het verhoor plaats vond en waarbij zij gedwongen werd de feiten van haar vlucht samen te vatten en geen details kon geven. Vervolgens uit zij algemene kritiek op het verhoor bij de DVZ, namelijk dat dit plaats vindt in slechte omstandigheden en zonder advocaat bijstand van een advocaat wat ingaat tegen de Saldus rechtspraak. Aangezien er geen bijstand is van een advocaat en er geen controle voorhanden is tijdens het verhoor bij de DVZ meent zij dat haar verklaringen afgelegd bij de DVZ haar niet kunnen worden tegengeworpen.

M.b.t. de documenten legt zij uit dat zij altijd heeft meegedeeld dat het contact met haar moeder niet gemakkelijk verloopt. Ze geeft aan dat bijkomende documenten aan haar huidige procedure zullen worden gehecht. Wat het certificaat opgesteld door de FLEC-coördinator in Europa betreft, legt zij uit dat zij dit heeft verkregen door tussenkomst van haar moeder, die de vertegenwoordigers van deze partij kent. Zij betwist de aantijgingen betreffende de contacten met haar vader via Facebook en herhaalt dat zij geen contact met hem heeft en niet weet waar hij woont.

Dat zij in Portugal in 2019 geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, kan haar niet verweten worden omdat de gebeurtenissen waarvoor zij gevlucht zijn naar België, zich pas hebben voorgedaan nadat zij vanuit Portugal naar Angola waren teruggekeerd.

3. Nieuwe stukken

Er worden geen nieuwe stukken gevoegd.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om

internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Het asielrelaas van verzoekster kan als volgt worden samengevat. Verzoekster vreest bij terugkeer naar haar herkomstland vervolgd te zullen worden door de leden van de regeringspartij MPLA omdat zij, net zoals haar moeder, politiek activist was voor FLEC en MIC.

Middels de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeksters beweerde band/betrokkenheid bij Cabinda ondermijnd wordt door enkele frappante inconsistenties. Er wordt gepreciseerd dat verzoekster, hoewel bij de DVZ gevraagd werd om aan te geven waar ze van haar geboorte tot aan haar vertrek in Luanda heeft gewoond, geen melding maakte van Cabinda en dat haar uitleg voor die omissie niet kan overtuigen.

Vervolgens wordt geoordeeld dat verzoekster slechts een ondermaatse kennis heeft over FLEC en MIC, terwijl er nochtans verwacht kan worden dat zij, nu ze er voor koos om zelf politieke activiteiten te ontwikkelen in haar land, klare en correcte uitleg kan verschaffen. De commissaris-generaal preciseert dat verzoekster op geen elk moment spontaan aangeeft over welke FLEC zij spreekt en waartoe zij en haar moeder zouden behoren. De informatie die verzoekster geeft, strookt niet met de beschikbare informatie. De commissaris-generaal besluit dat verzoeksters antwoorden wijzen op het ontbreken van enige affiniteit met de politieke organisaties. Verzoeksters uiteenlopende verklaringen omtrent de oprichting van de MIC missen volgens de commissaris-generaal elke doorleefdheid. Dat verzoeksters bij de DVZ enkel sprak over een betrokkenheid bij de FLEC en niets over MIC vertelde, toont volgens de commissaris-generaal aan dat zij haar relaas niet op coherente wijze kan brengen.

De commissaris-generaal oordeelt vervolgens dat verzoekster geen overtuigende documenten heeft overgemaakt die haar band met Cabinda of haar activiteiten kunnen ondersteunen. De commissaris-generaal kan niet inzien waarom het voor verzoekster, hoewel haar een maand de tijd werd gegeven, niet in staat was een kopie van het paspoort van haar moeder te bezorgen, maar wel in de mogelijkheid bleek een attest van een vertegenwoordiger van FLEC/FAC in Congo, opgesteld op 23 november 2021 te bezorgen, dat overigens louter een kopie betreft en gemakkelijk vervalst kan worden. Verder wordt ingegaan op de inhoud van dit attest en vastgesteld dat het opmerkelijk is dat daarin uiteengezet wordt

dat haar moeder sinds 1999 lid is van de FLEC/FAC en dat ze medeoprichter is van MIC, terwijl verzoekster FAC nooit vermeldde als organisatie waartoe haar moeder behoort. M.b.t. het attest van FLEC in België wordt vastgesteld dat de inhoud ervan niet overeenkomt met verzoeksters verklaringen. De commissaris-generaal voegt nog toe dat er inconsistenties bestaan tussen verzoeksters opeenvolgende verklaringen nu zij i) bij de DVZ geen melding maakte van het feit dat zij slachtoffer werd van fysieke agressie tijdens een manifestatie en zelfs aangaf dat zij geen problemen van algemene aard heeft gekend; ii) bij de DVZ verklaarde dat haar vader net voor haar vertrek was gevangen genomen terwijl zij op het CGVS geen enkele melding maakte van die arrestatie en integendeel beweerde dat ze haar vader sedert haar 16-jarige leeftijd niet meer had gezien en terwijl verder nog uit Facebook blijkt dat ze wel degelijk contacten heeft met haar vader.

Dat verzoekster, op de vraag waarom zij en haar moeder geen verzoek om internationale bescherming hebben ingediend in Portugal, antwoordde dat hun situatie toen nog "normaal" was, laat volgens de commissaris-generaal opnieuw uitschijnen dat hun situatie moeilijk doorleefd te noemen is. Hierbij wordt erop gewezen dat verzoekster, samen met haar moeder, Angola vlot kon verlaten en kon terugkeren naar Portugal, wat erop wijst dat zij niet in het vizier liepen van de Angolese autoriteiten. Dat verzoekster geen kopie van haar paspoort heeft overgemaakt, doet vermoeden dat zij informatie tracht achter te houden. M.b.t. de opmerkingen van haar sociaal assistente op de notities van het persoonlijk onderhoud oordeelt de commissaris-generaal dat die niet van die aard zijn om een ander licht te werpen op de gedane vaststellingen.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat er in haar hoofd een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag bestaat.

Nu verzoeksters vlucht uit haar herkomstland is ingegeven omwille van de politieke activiteiten in hoofdte van haar moeder en omwille van haar eigen activisme bij FLEC en MIC, kan van verzoekster redelijkerwijze verwacht worden dat zij omtrent die politieke activiteiten, omtrent voorgaande organisaties en omtrent het politieke landschap in Angola in bredere zin duidelijke en correcte informatie kan verschaffen. Dat zij hiertoe niet in staat is, zoals verder blijkt uit de bespreking *infra* en zoals ook wordt geoordeeld in de bestreden beslissing, doet ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

Blijkens het verzoekschrift erkent verzoekster dat zij getuigt van een gebrekkige kennis, doch tracht zij dit te vergoelijken, stellende dat zij, in tegenstelling tot haar moeder, in mindere mate betrokken was bij de partijen en zij pas op 18-jarige leeftijd, zijnde zes jaar geleden, in de politiek geïnteresseerd is geraakt. Het is geenszins ernstig om enerzijds haar politieke activiteiten te minimaliseren maar anderzijds een verzoek om internationale bescherming in te dienen precies omwille van diezelfde activiteiten. Dergelijke ambigue houding getuigt allerm minst van een gegronde vrees voor vervolging. Zelfs indien zij zich pas op 18-jarige leeftijd is beginnen interesseren in het politieke landschap in Angola, betekent dit dat verzoekster dan nog 3 jaar politiek actief zou zijn geweest in haar herkomstland, waardoor niet kan ingezien worden dat haar kennis dermate beperkt kan zijn, rekening houdend met het feit dat haar vrees met diezelfde politiek is verbonden. De Raad merkt nog op dat zij met dergelijk betoog niet verder komt dan een *post factum* uitleg die bovendien geenszins strookt met de verklaringen zoals die blijken uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Indien verzoekster zich voor haar meerderjarigheid effectief niet interesseerde voor de politiek, is het opmerkelijk dat zij tussen haar 16 en 17 jarige leeftijd met andere leerlingen vecht omdat haar medeleerlingen de politieke zaak van Cabinda niet begrepen en het als een grap beschouwden (CGVS verhoor p. 28). Nu verzoekster daarnaast verklaart dat zij problemen kende met medeburgers zodra zij haar opinie gaf over politieke partijen, kan aangenomen worden dat verzoekster ook enige kennis heeft over het politieke landschap en in staat moet zijn om haar opinie ook enigszins te duiden. De gebrekkige kennis van de politieke partijen, die bevestigd wordt in het verzoekschrift, vormt een belangrijke contra-indicatie voor de geloofwaardigheid van de politieke problemen waarmee ze zou zijn geconfronteerd.

Het is verder opmerkelijk dat verzoekster beweert dat MIC tot FLEC behoort en dat de twee organisaties hetzelfde zijn, behalve dan dat FLEC voor senioren is en MIC voor jongeren (CGVS verhoor, p. 33), terwijl dit niet strookt met de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier, wat de geloofwaardigheid van haar relaas en haar beweerde activisme ondermijnt. Zo blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier immers dat reeds in 2010 twee facties zijn ontstaan binnen de FLEC, zijnde de FLEC Nzita en de FLEC Tati (AD CGVS, landeninformatie, Cedoca: COI Focus Angola Cabindese onafhankelijkheidsbeweging, p. 9), waarvan verzoekster echter geen gewag

maakte tijdens het persoonlijk onderhoud. Dat er ook sprake is van een gewapende tak, het FLEC-FAC, wordt evenmin vermeld door verzoekster. Verder blijkt dat MIC werd opgericht op 4 november 2017 door een groep Cabindese jongeren (p. 19), doch geenszins dat die organisatie zou behoren tot FLEC zoals zij voorhoudt. Dat verzoekster evenmin in staat was om aan te duiden wie de prominente figuren waren bij de FLEC op het moment dat zij haar herkomstland is ontvlucht, doet ernstige afbreuk aan haar vermeend politieke activisme. Indien verzoeksters moeder inderdaad mede oprichter zou zijn van de MIC, is het te verbazen dat verzoekster verstoken blijft van enige basiskennis dienaangaande en hieromtrent zeer uiteenlopende verklaringen aflegde. Zo stelt zij dat de MIC werd opgericht op 6 juli 2013 (CGVS verhoor, p. 34), terwijl MIC werd opgericht op 4 november 2017 (zie *supra*). Bovendien zijn haar verklaringen met betrekking tot de oprichting geenszins consistent nu zij enerzijds verklaart dat MIC werd opgericht op 6 juli 2013, zij vervolgens als datum 3 of 4 augustus vermeldt (CGVS verhoor, p. 35) om daarna op de vraag, of zij iets weet over de oprichting ervan, te antwoorden dat zij op dat moment 6 of 7 jaar oud was (CGVS verhoor, p. 36), waarmee zij doelt op 2004 of 2005. Dergelijke uiteenlopende verklaringen ondermijnen op sterke wijze verzoekers verklaringen omtrent het politiek activisme van haar moeder alsook van haar eigen problemen die daardoor zouden zijn ontstaan.

De volgende motieven worden door de Raad bijgetreden mede bij gebrek aan dienstig verweer: *“Zo is het opvallend dat u doorheen uw uitleg over de organisatie waarbij u en uw moeder zijn aangesloten, enkel over de benaming “FLEC” spreekt. In werkelijkheid bestaat FLEC uit verschillende facties –naar schatting een 50- tal, die doorheen de jaren geleden zijn ontstaan door interne strubbelingen binnen FLEC. Deze facties hebben verschillende benamingen gekregen die gelinkt zijn met de benaming FLEC, waarvan de meest belangrijke FLECRenovada (FLEC-R) en het FLEC-Forças Armadas de Cabinda (FAC), de gewapende tak van het FLEC, zijn. Op geen enkel moment geeft u spontaan aan over welke FLEC u dan wel spreekt en waar uw moeder en u toe zouden behoren. Om te achterhalen over welke factie van FLEC u het eventueel had, werd u dan ook gevraagd wie de belangrijke (prominente) personen waren bij de door u aangehaalde FLEC op het moment dat u uit Angola vertrok. U antwoordde hierop zeer algemeen dat het dezelfde mensen waren als die van MIC (notities CGVS, p.35). Verder stelde u hierover dat Eduardo Nzita voorzitter/president van MIC en FLEC was bij uw vertrek uit Angola en legde uit dat hij zijn overleden broer Enrique Nzita tevens leider van FLEC, na diens overlijden was opgevolgd (notities CGVS, p.34,35). Uit beschikbare informatie op het CGVS blijkt Enrique Nzita echter helemaal niet de “president”/ voorzitter van MIC in de periode dat u Angola verliet in mei 2019. Vóór 28 juli 2019 was immers Maurício Bufita Baza Gimbi voorzitter van MIC en vanaf 28 juli 2019 Carlos Manuel Cumba Vemba. De door u genoemde (H)enrique Nzita (Tiago) was in werkelijkheid de leider/voorzitter van FAC, de gewapende tak van FLEC (FLEC/FAC), die op 3 juni 2016 –meer dan één jaar voor de oprichting van MIC- in Parijs overleed. Hij werd overigens als leider van de gewapende tak, FLEC/FAC opgevolgd door zijn zoon Emmanuel Nzita. Het lijkt er dan ook sterk op dat u wat antwoorden verzint om de gestelde vragen te kunnen beantwoorden. Dat de politieke scène m.b.t. Cabinda u totaal onbekend is blijkt ook uit de vaststelling dat u verkeerdelijk van mening bent dat FLEC en MIC dezelfde organisatie is. Wanneer u werd gevraagd om meer uitleg te geven over FLEC en MIC vertelde u het volgende: “... MIC is (een) organisatie bij FLEC, ze zijn hetzelfde. MIC is een organisatie van FLEC, MIC behoort tot FLEC... MIC is een organisatie die jongeren hadden opgericht, was het jonge gezicht van FLEC, dus jongeren die opkwamen met jongere activisten ... ze zijn zelfde ” (notities CGVS, p.32). Zonder tegen te spreken dat de beweging MIC door jongeren werd opgericht, is MIC in werkelijkheid een aparte Cabindese onafhankelijkheidsbeweging en geen onderdeel of organisatie van FLEC. Uw antwoorden wijzen dan ook eerder op het ontbreken van enige affiniteit met deze politieke organisaties.*

Nochtans hield u voor dat uw moeder in 2016 bij MIC betrokken raakte als co-founder (medeoprichter) en financial supporter (financierder) (notities CGVS, p.20,32). U verklaarde immers: *“Ze is één van de co-founders”, ... “Ik bedoel dat ze vanaf begin betrokken was bij de MIC, vanaf het ontstaan van MIC” (notities CGVS, p.34). Nagegaan wanneer MIC dan juist was opgericht, gaf u ineens aan dit niet meer zeker te weten maar dat het mogelijks op 6 juli 2013 was, na het overlijden van de leider van FLEC die u als Enrique Nzita benoemde. Gevraagd wat u zich herinnerde over de oprichting van MIC, gelet uw bewering dat uw moeder één van de medeoprichters was, vertelde u dat MIC werd opgericht op 3 of 4 augustus. Nagegaan of u dan 2016 bedoelde, het jaartal dat u opgaf als jaar dat uw moeder medeoprichter werd van MIC, antwoordde u plots het jaartal niet meer te weten, behalve dat u toen heel jong was geweest. Gepolst in welke leeftijdscategorie u “jong” dan plaatste meende u dat u zes of zeven jaar oud moest zijn geweest. Uw uiteenlopende verklaringen missen dan ook elke doorleefdheid. Het is immers niet serieus te noemen dat u de oprichting van MIC situeert in 2004/2005 (uw leeftijd van zes-zeven jaar) en vervolgens in 2013 of zelfs 2016. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie in uw administratieve dossier werd gevoegd blijkt bovendien dat MIC pas op 4 november*

2017 werd opgericht, dat wil zeggen ongeveer anderhalf jaar voor uw vertrek uit Angola. Dat u, als dochter van één van de medeoprichters dit niet zou weten, is frappant. U verklaarde immers rond uw achttien jaar u te zijn beginnen interesseren voor de politieke activiteiten van uw moeder en voor MIC activiteiten te hebben ontwikkeld (notities CGVS, p.32).” Door in het verzoekschrift voor te houden dat zij niet veel betrokken was bij de activiteiten omdat haar moeder wilde vermijden dat zij met dezelfde problemen zou worden geconfronteerd, doet verzoekster in sterke mate afbreuk aan de haar voorgehouden vrees. Zij tracht derhalve haar gebrekkige kennis plots te verantwoorden door het feit dat het voornamelijk haar moeder is die gevaar loopt. Dergelijk betoog is geenszins ernstig nu zij tegelijk in haar verzoekschrift blijft volhouden dat zij omwille van haar eigen politieke activisme voor FLEC en MIC een gegronde vrees voor vervolging heeft. Voorgaande tegenstrijdigheid komt de geloofwaardigheid van haar relaas allerm minst ten goede.

Nu verzoekster verklaarde dat zij reeds in 2018 aangevallen en bedreigd werd door iemand van een politieke oppositiepartij (CGVS verhoor, p. 29) en zij ook op school vaak het slachtoffer werd van vechtpartijen omwille van haar politieke opinie (CGVS verhoor, p. 28), kan zij bezwaarlijk voorhouden dat haar problemen pas zijn ontstaan nadat zij met haar moeder in februari 2019 terugkeerde naar Angola vanuit Portugal, zoals zij tracht voor te houden in haar verzoekschrift. Dat verzoekster, die wel degelijk verklaard heeft dat zij reeds problemen kende voor haar verblijf in Portugal, dit verblijf niet heeft aangewend samen met haar moeder om in Portugal een verzoek om internationale bescherming in te dienen, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar vermeende vrees en de problemen waarmee zij werd geconfronteerd. De volgende motieven worden derhalve door de Raad bijgetreden: *“Indien er nog enig geloof kon worden gehecht aan het politieke profiel van u en uw moeder en aan al jullie problemen in Angola omwille van dit lidmaatschap, zoals detentie van uw moeder en seksueel misbruik jegens haar in het verleden (zie vragenlijst CGVS d.d. 11/09/2020, vraag 4 en notities CGVS, p. 25,26,29,36,38,39) –quod non- is het verbazingwekkend waarom u, terwijl u en uw moeder in februari 2019 naar Portugal kwamen voor uw moeders gezondheidsproblemen, toen geen poging ondernam om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Geconfronteerd met deze vaststelling merkte u enkel op dat de situatie voor jullie vertrek naar Portugal “normaal” was (notities CGVS, p.36). Deze opmerking is, gelet uw beweerde incidenten met u en uw moeder, dan ook moeilijk doorleefd te noemen. Het feit dat u en uw moeder vlot Angola konden verlaten en jullie vlot terug naar Angola wilden en konden terugkeren vanuit Portugal (notities CGVS, p.21), wijst er bijkomend op dat jullie niet in het vizier liepen van de Angolese autoriteiten. Hierbij is het overigens opmerkelijk dat u tot op het heden geen kopie van uw eigen paspoort heeft overgemaakt, zoals dit van u werd gevraagd en u dit beloofde (notities CGVS, p.15,40). Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat uw moeder uw paspoort bij zich houdt en dit kan overmaken zoals ze eerder een kopie van uw Schengenvisum en een beperkt aantal pagina's uit uw paspoort, met daarop drie reisstempels naar u had opgestuurd (notities CGVS, p.19,40). Het doet dan ook vermoeden dat u informatie tracht achter te houden, zoals (andere) in- en uitreisstempels en mogelijke visa, die niet in overeenstemming te brengen zijn met uw verklaring, uw land met valse documenten te hebben verlaten in mei 2019 (notities CGVS, p.23,24).”*

Vervolgens treedt de Raad de commissaris-generaal bij in de vaststelling dat verzoekster niet consistent is geweest doorheen haar verklaringen omtrent haar verblijf in Cabinda. Bij de DVZ werd zij gevraagd een kort overzicht te geven van de hoofdverblijfplaatsen gedurende de voorbije jaren met datum van aankomst op en vertrek van dat adres, waarop verzoekster aangaf dat zij in Luanda verbleef en er gewoond heeft vanaf haar geboorte tot het jaar 2009 (AD CGVS, deel DVZ, verklaring DVZ). Tijdens het persoonlijk onderhoud werd haar gevraagd of zij ooit in Cabinda is geweest, waarop zij antwoordde: *“1 keer”* (CGVS verhoor 7). Verder doorgevraagd over haar verblijfplaatsen en meer specifiek gevraagd of zij dan ook niet zelf in Cabinda heeft gewoond na 1999, antwoordde zij dan vervolgens plots *“ja maar ik was jong”*. Dat zij, nadat ze geconfronteerd werd met haar verklaringen bij de DVZ, waar zij Cabinda nooit heeft vermeld, uitlegde dat men hierom nooit heeft gevraagd, kan niet overtuigen nu zij zelf duidelijk verklaard heeft vanaf haar geboorte in Luanda te hebben gewoond. Dat verzoekster niet consistent is over haar verblijf in Cabinda doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas nu dit vluchtrelaas volledig handelt over de politieke activiteiten in haar hoofde en die van haar moeder in het kader van de Cabindese onafhankelijkheidsbewegingen. Dit geldt des te meer nu zij zoals reeds *supra* aangestipt, in haar verzoekschrift wederom benadrukt dat zij als activiste van een partij die de onafhankelijkheid van Cabinda opeist, in levensgevaar verkeert. Dat dergelijke inconsistentie dan van geen belang zou zijn omdat haar problemen niet te maken hebben met haar eerdere verblijf in

Cabinda, is derhalve niet ernstig. Naast de inconsistentie m.b.t. haar woonplaats, stelt de Raad vast dat verzoekster bij de DVZ geen melding heeft gemaakt van het feit dat zij zelf activiste was en dat haar moeder één van de oprichters was van het MIC. Gelet op het feit dat deze elementen de kern van haar asielrelaas betreffen en de aanleiding vormden voor haar vertrek uit haar herkomstland, kan verzoekster allerminst overtuigen waar zij uiteenzet dat die omissie opnieuw te wijten is aan de omstandigheden waarin het verhoor plaats vond en waarbij zij gedwongen werd de feiten van haar vlucht samen te vatten. Waar verzoekster zich, ter verantwoording van het feit dat zij voorgaande onvermeld liet bij de DVZ, verder nog beroept op het arrest inzake Salduz van het Europees hof voor de Rechten van de Mens, herinnert de Raad er enerzijds aan dat de DVZ en het CGVS geen rechtsprekende organen zijn, maar deel uitmaken van het bestuur en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in acht moeten nemen, en anderzijds dat het arrest inzake Salduz een strafprocedure betreft. Verzoekster kan bezwaarlijk voorhouden dat het recht op bijstand van een advocaat zoals gesteld in de zaak Salduz *mutatis mutandis* geldt in haar zaak aangezien verzoekster geen “verdachte” is bij het onderzoek naar haar beschermingsverzoek en zij ook niet werd “ondervraagd” door de “politie”, doch enkel door de asielinstanties werd gehoord om haar beschermingsverzoek toe te lichten. Het CGVS is er door de wet enkel mee belast na te gaan of de verzoekster om bescherming beantwoordt aan de definitie van vluchteling zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag en in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel of deze in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont derhalve niet aan dat de asielinstanties artikel 6 van het EVRM hebben geschonden tijdens het onderzoek naar haar vrees voor vervolging.

Verder dient opgemerkt dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag namelijk worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoekster dermate inconsistente verklaringen aflegt omtrent haar woonplaatsen. De Raad merkt op dat een zekere mate van stress inherent is aan elk interview. Uit het gehoorverslag blijkt niet dat er zich tijdens het interview bij het CGVS problemen zouden hebben voorgedaan, daar verzoekster in staat was gedetailleerde verklaringen af te leggen. Bovendien is de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Het argument dat verzoekster stress had, doet geen afbreuk aan deze plicht. Dat zij geen herinnering heeft aan haar verblijf in Cabinda omdat zij nog heel klein was en zij gedwongen werd kort te zijn tijdens het interview bij de DVZ, verantwoordt niet dat zij van de elementen zoals *supra* omschreven bij de DVZ niet, doch bij het CGVS wel melding heeft gemaakt. Dat verzoekster verzocht werd om die feiten kort weer te geven, verantwoordt op geen enkele wijze waarom zij geen melding zou maken van het gegeven dat zij zelf activiste was en haar moeder oprichter was van de MIC, terwijl die elementen wel degelijk de kern betreffen van haar asiel- en vluchtrelaas. Dat de omstandigheden waarin het gehoor op de DVZ plaatsvond ervoor hebben gezorgd dat zij niet alles heeft kunnen verklaren, klemmt des te meer met de vaststelling dat verzoekster, gevraagd bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangaf dat alles “OK” verlopen is tijdens het verhoor bij de DVZ en zij alle vragen goed begrepen had (CGVS verhoor, p. 4). Dat verzoekster onder druk werd gezet bij de DVZ, zoals zij op gratuite wijze poneert in haar verzoekschrift, blijkt allerminst.

Verzoeksters vergoelijkungen in het verzoekschrift kunnen dan ook bezwaarlijk volstaan om aan te tonen dat zij tijdens het onderhoud bij de DVZ daadwerkelijk niet of onvoldoende bij machte was om accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernelementen in haar verzoek om internationale bescherming. De volgende motieven dienaangaande zijn pertinent en draagkrachtig en worden door de Raad overgenomen: *“Vooreerst kan worden vastgesteld dat een aantal elementen met betrekking tot de door u beweerde band/ betrokkenheid bij Cabinda worden ondermijnd door enkele frappante inconsistenties. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op de vraag om een opsomming van uw woonplaatsen in Angola te geven, dat u van uw geboorte tot aan uw vertrek in Luanda heeft gewoond (zie verklaringen DVZ d.d. 22/09/2019, vraag 10). Wanneer u op het CGVS werd gevraagd of u ooit in Cabinda bent geweest antwoordde u: “Ja slechts 1 keer... In 2018, dat was voor mijn verjaardag, op 17 september... Ik was om daar te gaan om eens rond te kijken, hoe het daar was en hoe de lifestyle van de mensen daar was” (notities CGVS, p.7). Verbazingwekkend is dan ook uw bewering even later, waarin u stelt zelf ook tot uw vijf à zes jaar in Cabinda te hebben gewoond alvorens naar Luanda te zijn verhuisd. U gaf aan hiervan te hebben vernomen toen u achttien jaar oud was*

(notities CGVS, p.31). Gewezen op uw eerdere verklaring bij de DVZ enkel in Luanda te hebben gewoond en het feit dat u er nooit enig gewag maakte van een verblijf in Cabinda, stelde u enkel: "Ze hebben me nooit gevraagd of ik daar woonde" en "Ik denk dat ze me vroegen naar laatste woonplaats" (notities CGVS, p.32). Na uw verklaringen bij de DVZ te hebben voorgelezen, waar u duidelijk verklaarde van uw geboorte tot aan uw vertrek in Luanda te hebben gewoond, werd u opnieuw gevraagd hoe het kwam dat u nooit uw verblijf in Cabinda had opgegeven. U antwoordde daarop dat Cabinda niet op uw identiteitskaart stond vermeld en op al uw officiële documenten Luanda staat geschreven, niet te hebben gedacht dat het belangrijk was om iets over Cabinda te vermelden en dat u eigenlijk geen details mocht geven van de persoon die u vragen stelde bij de DVZ (notities CGVS, p.32). Uw uitleg herstelt echter de tegenstrijdigheden niet. Het is immers niet overtuigend dat u bij de DVZ niet zou hebben mogen/kunnen vertellen wat uw woonplaatsen waren in uw land, wanneer u juist werd gevraagd om, naast uw laatste adres, een opsomming te geven van eventuele andere woonplaatsen. Bovendien is uw opmerking "niet te hebben geweten dat het belangrijk was om uw verblijf in Cabinda te vermelden" verbazingwekkend te noemen, daar uw hele asielrelaas net over uw band met Cabinda handelt."

En

"Treffend is overigens vast te stellen dat u bij de DVZ enkel sprak van uw betrokkenheid bij FLEC via uw moeder, die vertegenwoordiger van deze partij zou zijn in Luanda (zie vragenlijst CGVS d.d. 11/09/2020, vraag 3). Op geen enkel moment repte u er iets over uw activisme voor MIC, noch maakte u enige allusie op het feit dat uw moeder een medeoprichter en financierder was van MIC, zoals u dat liet uitschijnen op het CGVS (notities CGVS, p.15,16,20,25). In tegenstelling tot uw verklaringen bij de DVZ waar u aangaf dat uw moeder vertegenwoordiger van FLEC was in Luanda verklaarde u op het CGVS over de betrokkenheid van uw moeder bij FLEC dan weer het volgende: "Ze was gewoon lid geworden, dat is wat ik weet, niet wat ze later werd... Ze ging naar manifestaties en activiteiten en charity organisaties, events van hen" (notities CGVS, p.32). Het doet dan ook vermoeden dat u besloot wat feiten bij te verzinnen om uw verhaal wat bij te kruiden. Van een verzoeker om internationale bescherming kan in alle redelijkheid worden verwacht dat deze zijn/haar relaas op coherente wijze kan brengen. Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen en gevraagd waarom u bij de DVZ enkel sprak over een betrokkenheid bij FLEC en niets over MIC vertelde, antwoordde u: "Ik probeerde ze een algemeen zicht te geven en kon niet dieper vertellen over details, ze vroegen geen details". Uw uitleg is echter niet overtuigend. Wanneer u bij de DVZ de mogelijkheid werd gegeven om bijkomende opmerkingen/toevoegingen te melden, antwoordde u dat u niets meer toe te voegen had aan uw verklaringen en tekende u uw verklaringen voor akkoord (zie vragenlijst CGVS d.d. 11/09/2020)."

Naast de *supra* besproken inconsistenties stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal nog vast dat het zeer opmerkelijk is dat verzoekster bij de DVZ nog verklaarde dat zij geen problemen heeft gekend met medeburgers of met de autoriteiten en zij daarnaast evenmin problemen heeft gekend van algemene aard (AD CGVS, deel DVZ, vragenlijst, blz. 3), maar zij vervolgens andersluidende verklaringen aflegde bij het CGVS. Zo legde zij uit dat zij problemen heeft gekend met medeleerlingen op school omwille van de Cabindese zaak, dat zij het slachtoffer werd van fysieke agressie tijdens een manifestatie en dat zij in Luanda moesten verhuizen omdat burens klaagden over lawaai tijdens politieke bijeenkomsten die haar moeder thuis hield (CGVS verhoor, p. 28-29). Dat verzoekster daarnaast nog strijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de contacten die zij onderhoudt met haar vader – nu zij bij de DVZ verklaart dat haar vader net voor haar vertrek werd gevangengenomen en zij niet weet waar hij is terwijl zij op het CGVS verklaart dat ze haar vader al vanaf haar 16 jaar niet meer heeft gezien en terwijl verder uit de publieke facebookaccount (AD CGVS, landeninformatie, 2 "publieke info facebook") dan weer blijkt dat zij wel degelijk nog contact met hem heeft, doet de Raad, net zoals de commissaris-generaal oordelen dat de geloofwaardigheid van haar relaas verder op de helling wordt geplaatst. De volgende motieven zijn pertinent en draagkrachtig en worden door de Raad overgenomen: "Dit blijkt overigens bijkomend uit enkele inconsistenties tussen uw opeenvolgende verklaringen. Waar u op het CGVS melding maakt problemen met medeleerlingen op school te hebben gekend omwille van de Cabindese zaak die u aan het hart lag door het activisme van uw moeder, dat jullie in Luanda moesten verhuizen omdat burens klaagden over lawaai tijdens politieke bijeenkomsten die uw moeder thuis hield en dat u het slachtoffer werd van fysieke agressie tijdens een manifestatie waaraan u deelnam (notities CGVS, p.25,29,30), maakte u hierover geen enkele melding bij de DVZ. In tegendeel verklaarde u er op de vraag of u problemen kende met medeburgers dat dit niet het geval was en stelde u er geen problemen van algemene aard te hebben gekend (zie vragenlijst CGVS d.d. 11/09/2020, vraag 7b en 7c). Ook treffend is vast te stellen dat u bij de DVZ verklaarde dat uw vader net voor uw vertrek was gevangengenomen en u niet weet waar hij is (zie verklaringen DVZ, d.d. 22/07/2019, vraag 13), terwijl u

op het CGVS in het brengen van uw relaas geen enkel woord rept over uw vaders arrestatie voor uw vertrek (notities CGVS, p.25,26). In tegendeel beweerde u er dat u uw vader al van uw zestiende niet meer had gezien, noch contacten met hem had, sinds hij jullie gezin had verlaten (notities CGVS, p.8,9). Echter rijzen er zelfs bij deze bewering ernstige vragen, daar uit informatie op uw publieke facebookaccount, op naam van Sarah Bernardo (notities CGVS, p.5), blijkt dat uw wel degelijk met uw vader recentelijke contacten heeft, middels commentaren en likes (zie printscreens van publieke facebookaccounts Sarah Bernardo en Kosi Kosi).” Door in het verzoekschrift de aantijgingen betreffende de contacten met haar vader via Facebook te betwisten en te herhalen dat zij met hem geen contact heeft en momenteel niet weet waar hij woont, beperkt zij zich tot een loutere bewering, zonder hierbij op concrete wijze de vaststellingen zoals die blijken uit de facebookprints, gevoegd aan het administratief dossier (AD CGVS, landeninformatie, facebookprints), te weerleggen.

De Raad stelt tenslotte samen met de commissaris-generaal vast dat verzoekster niet in staat is om overtuigende documenten neer te leggen die haar band met Cabinda en haar vermeende activiteiten kunnen ondersteunen of een ander licht kunnen werpen op voorgaande beoordeling. Waar zij in haar verzoekschrift plotseling stelt dat het contact met haar moeder zeer moeilijk verloopt, zij hiervan ook tijdens het persoonlijk onderhoud melding heeft gemaakt en zij de nodige stukken nog zal overmaken, dient opgemerkt dat verzoekster nochtans tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk aangaf dat het mogelijk is om via haar moeder aan documenten te geraken (CGVS verhoor, p. 18). De volgende motieven omtrent de door verzoeker neergelegde stukken zijn pertinent en draagkrachtig en worden door de Raad overgenomen: “Tot op het heden heeft u overigens nog geen overtuigende documenten overgemaakt die uw band met Cabinda en of uw activiteiten kunnen ondersteunen. Beeldmateriaal van uw betrokkenheid bij FLEC en of MIC, of die van uw moeder, stelde u dan wel niet zelf te hebben maar haalde aan dat zoiets mogelijks wel bij uw moeder te vinden was. U beloofde dan ook uw moeder te contacteren om haar wat documentatie van jullie activisme over te laten maken (notities CGVS, p.18). Daar u verklaarde dat Cabindese herkomst van uw moeder in haar paspoort te lezen is, werd er bij u aangedrongen om een kopie van uw moeders paspoort per mail aan het CGVS over te maken (notities CGVS, p.19,40). U gaf te kennen dat dit zeker mogelijk was en vroeg drie weken à één maand om aan het CGVS documenten te bezorgen (notities CGVS, p.18). Hoewel de door u beloofde termijn intussen ruimschoots werd overschreden, maakte u tot op het heden geen kopie van uw moeders paspoort over, noch lichtte u het CGVS in over de reden voor het ontbreken ervan. Van een verzoeker om internationale bescherming kan nochtans worden verwacht dat deze al het mogelijke zou doen om bewijsstukken neer te leggen die zijn/haar verklaringen kunnen ondersteunen. U stuurde op 29 november 2021 wel een mail met in bijlage een attest van een vertegenwoordiger van FLEC/FAC in Congo, Gabriel Chimbumba, opgesteld op 23 november 2021. Het CGVS kan dan ook niet inzien waarom het voor u onmogelijk zou zijn geweest om ook een kopie van het paspoort van uw moeder via deze weg over te maken. Betreffende het door u opgestuurde attest uitgaande van FLEC/FAC in Congo, dient overigens te worden opgemerkt dat het louter een kopie betreft waaraan geen enkele bewijskracht kan worden toegekend aangezien zij met het nodige knip –en plakwerk gemakkelijk vervalst kunnen worden. Bovendien springt duidelijk een gesolliciteerde inhoud in het oog. Zo is het opmerkelijk dat erin wordt gesteld dat uw moeder sinds 1999 lid werd van FLEC/FAC en dat ze medeoprichter is van MIC. U vernoemde FAC nochtans nooit letterlijk als organisatie waar uw moeder bij hoorde. Wanneer u werd gevraagd op welke manier het FLEC waartoe uw moeder volgens u behoort, de onafhankelijkheid van Cabinda nastreeft, stelde u enkel ze dat via onderhandelingen willen verkrijgen. Behalve onderhandelingen verklaarde u dat er geen andere middelen worden beoogd om de onafhankelijkheid te krijgen (notities CGVS, p.34). Uw uitleg is, gezien het door u neergelegde attest van FLEC/FAC, dan ook merkwaardig te noemen, daar FAC net de gewapende tak is van FLEC, opgericht door wijlen Henrique Nzita (Tiago). FAC is bovendien een organisatie die gewapenderhand verzet pleegt in Cabina. Verder is het frappant dat er in het attest wordt gesuggereerd dat uw moeder uit Cabinda naar Congo Brazzaville vluchtte, terwijl uit uw verklaringen blijkt dat jullie gewoon in Luanda woonden (notities CGVS, p.10). Daar uit bovenstaande vaststellingen duidelijk bleek dat uw kennis over MIC te wensen overliet, kan er aan de opmerking, dat u als dochter van uw moeder tot MIC behoorde, ook geen enkel geloof meer worden gehecht.

Het door u neergelegde attest van FLEC in België, ondertekend door Tulamuisi Wetou, secretaris en coördinator van activiteiten van FLEC in Europa, betreft dan ook een kleurenkopie waaraan evenmin enige bewijskracht kan worden toegekend aangezien zij met het nodige knip –en plakwerk gemakkelijk vervalst kunnen worden. De vaststelling dat uw verklaringen dan ook nog volledig haaks staan op de vermelde informatie in het attest draagt wijst er op dat u door het neerleggen van een dergelijk stuk de Belgische autoriteiten op intentionele wijze wil misleiden. Zo wordt in het attest gemeld dat u afkomstig bent uit Cabinda en dat u sinds 6 april 2021 bij de organisatie FLEC/België hoort. U vertelde echter dat u in Luanda woonde en uit Luanda naar België vertrok (notities CGVS, p.6,10,21,22). Waar wordt

gemeld dat u deelneemt aan hun vergaderingen en andere activiteiten sinds uw aansluiting verklaarde u ten stelligste geen activiteiten voor FLEC/België te hebben en zelfs nooit contact te hebben gehad met deze organisatie (notities CGVS, p. 15,16)." Verzoeker betwist niet dat de inhoud van het attest van FLEC/FAC in Congo van Gabriel Chimbumba, opgesteld op 23 november 2021, niet overeenstemt met de verklaringen die zij aflegde bij het CGVS, zoals op goede gronden werden uiteengezet in de bestreden beslissing. Zij richt haar betoog tot het certificaat opgesteld door de FLEC-coördinator in Europa stellende dat zij dit verkregen heeft door tussenkomst van haar moeder. Met voorgaande doet zij echter geen afbreuk aan de pertinente motieven in de bestreden beslissing. Naast het feit dat het inderdaad gaat om een kopie, dat met het nodige knip-en plakwerk gefabriceerd kan worden, strookt de inhoud opnieuw niet met haar verklaringen zoals die blijken uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Zij verklaart uitdrukkelijk dat zij geen contacten in België heeft met FLEC en evenmin bepaalde politieke activiteiten verricht in België (CGVS verhoor, p. 15), terwijl in het attest, opgesteld ongeveer één maand voor het persoonlijk onderhoud, nochtans wordt aangegeven dat verzoekster deelneemt aan vergaderingen en andere activiteiten van de FLEC. Gelet op voorgaande beschouwingen kan er geen bewijswaarde worden toegekend aan dit document. Verzoeksters is niet in staat hier een ander licht op te werpen.

Gelet op het bovenstaande kan verzoekster niet worden gevolgd inzake de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de vervolging die zij zou hebben ervaren in Angola.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Gelet op voorgaande uiteenzetting meent de Raad dat verzoekster zich niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar asielrelaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.4.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad stelt vast dat uit niets blijkt dat er in Angola actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is.

4.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

4.6. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar enkel over de vraag of een verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

4.7. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO